

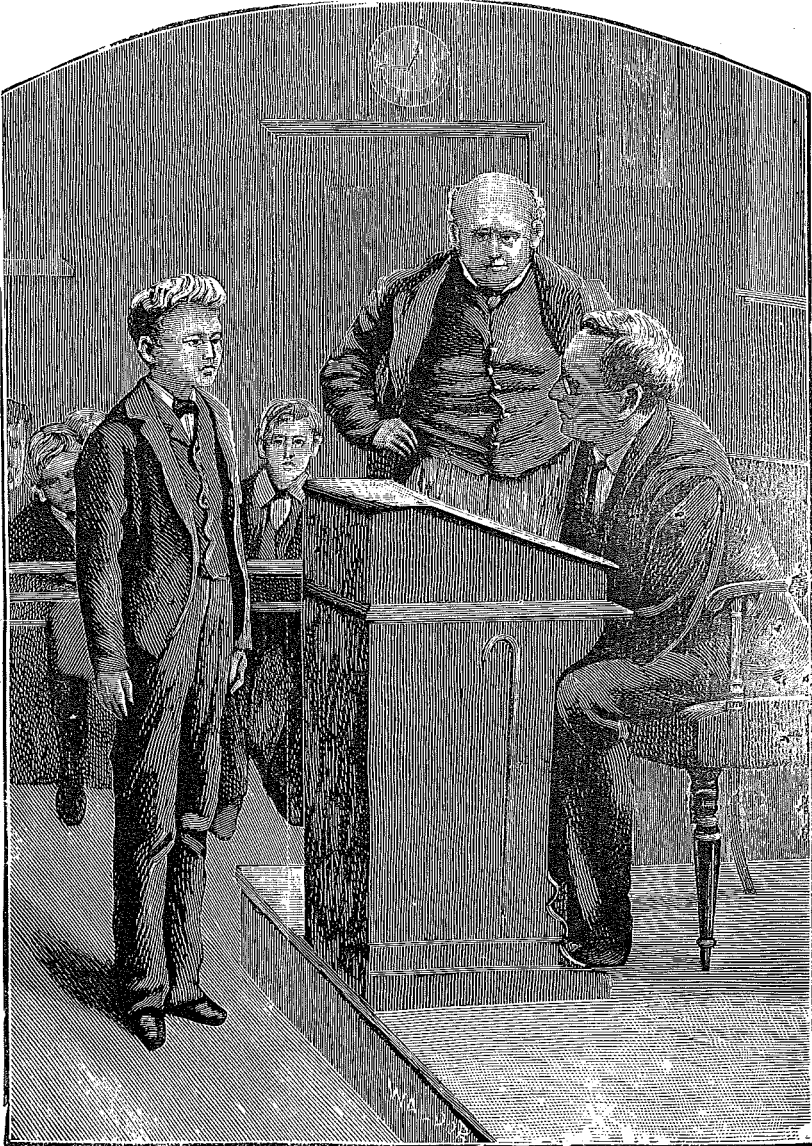
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 9.

3 die marts 1895.

21de aarg.

Et skoleforber.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I hæfter til en adresse paa over 5 ekapl. leeres det for 40 cents, og over 25 ekapl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Ottende lektse.

Det andet bud.

II Befalingen.

ABC-klassen: Salme 103, 1: „Min sjæl, lov Herren, og alt, hvad i mig er, lobe hans hellige navn!“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Salme 50, 15: „Rald paa mig paa nødens dag! Saa vil jeg udfri dig, og du skal prise mig!“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og Matt. 10, 32: Jesus siger: „Hver den, som vil befjende mig for menneskene, ham vil ogsaa jeg befjende for min fader, som er i himlene.“

T i r k.

At paakalde Guds navn i al vor nød. (Jakob, Bbh. 17; Tolberer, Bbh. 71.)

En sjømandsprest fortæller: „Jeg mindes en gammel tømmermand, som fortalte mig, hvordan Gud havde draget paa hans hjerte mange gange, indtil han endelig en nat fik bugt med ham. Han for med et amerikansk skib, og der var nok af ugubelighed ombord; men hos ham var der dog altid en hemmelig ufred i synden. En nat udenfor Afrikas kyst holdt skibet paa at gaa iland. I fortvilelsen lød der eder, forhandelser og strig fra det ugubelige mandskab. De befalende drak sig drukne; alt saa ud til, at der kun var nogle faa minutter igjen. Da gik jeg op paa bakken, saa fortalte han; der falbt jeg paa knæ og bad Gud om rening denne ene gang, saa skulde jeg tjene ham. Og tænk Dem! vinden sprang om, skibet kom rundt, og vi var reddede. Dengang blev det alvor med mig, og Herren har hjulpet mig til at blive løftet tro.“

Bøn.

(Abraham, Bbh. 11, Eftejer, Bbh. 13 o. s. v.)

Luther siger: „Bøn er den kristnes bedste haandverk.“

— Magnetaalen staar ikke stille, før den er rettet mod polen; saaledes bør ikke og fan ikke bort hjerte laa sig til ro, før det er rettet mod Gud i bønner.

— Gaa fremad paa dine knæ!

— I en rygende storm paa havet blev en fahytsgut kommanderet tilveirs for at ordne noget af taugverket paa stormasten. Han saa straks, at det var et livsfarligt vobestykke, og stod stille et øieblik; derpaa raabte han: „Jeg kommer straks!“ og løb i det samme ned i kahytten. Neppe var et minut gaaet, før han kom igjen, og nu gik han opad vanterne, kjæk og freidig. Det saa ikke ud til, at han skulde komme ned igjen levende; thi stormen høiede masten helt ned mod bølgerne. Men efter et kvarters forløb var han i god behold nede paa dækket igjen. Da han blev spurgt, hvad han havde gjort nede i kahytten, svarte han: „Jeg vilde bede. Jeg tænkte som saa: Du kommer ikke levende ned igjen; derfor er det bedst at bede først. Siden var jeg ikke bange.“

Lov og tak.

(Eftejer, Bbh. 13, Job, Bbh. 48, Apostlerne, Bbh. 100.)

Tak er hjertets hufommelse.

— I aaret 1631 indtog den katolske general Tilly den lutheriske stad Magdeburg og lod anrette et grusomt blodbad blandt indbyggerne. Henved 30,000 af dem falbt for sverd eller blev indebrændte. Da myrderiet var begyndt, og ingen anledning til flugt viste sig, vilde ogsaa skolebørnene give sit liv hen under befjendelse af Herrens navn. De kom derfor sammen, ordnede sig i geleder, som skulde de gaa i en festproces-sion, og marscherede saa hen over markedspladsen, syngende Luthers salme: „Dphold os, Herre, ved dit ord!“ Forbitret herover lod Tilly disse heltemodige unge befjendere nedslaa af sine soldater, sig selv til størst skade; thi dette barnemord lod ham siden aldrig faa fred, og efter den dag havde han aldrig held med sig paa noget hærtog.

— Gud har to boliger, en i himmelen, den anden i et taknemmeligt hjerte.

— I mange høie bjergene i Schweiz blæser hyrderne paa det saakaldte alpehorn, ikke blot for at samle sine fjør, men de gjør ogsaa en anden anvendelse deraf. Naar solen er gaaet ned bag bjergene, og himmelens lys kun glimter paa toppen af de snebedækte fjelde, tager den hyrde, som bor høiest oppe paa Alperne, sit horn og raaber gennem det, som i et talerør: „Lover Gud Herren!“ Alle ombøende hyrder træder ud af sine hytter, naar de hører dette raab, tager sine alpehorn og gjentager de samme ord. Dette vedvarer ofte et helt kvarter, og fra bjergene og afgrundene gjenlyder Guds navn. Endelig paafølger en høitidelig stilhed. Alle beder knælende

og med blottede hoveder. Smidlertid er det blevet mørkt. „Gødnat!“ raaber den øverststaaende hyrde gennem sit horn. „Gødnat!“ toner det atter fra alle bjerge og klippevæg. Derefter begynder enhver sig til ro.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Eighth Lesson.

THE SECOND COMMANDMENT.

II. *What God therein bids us do.*

ABC Class: Ps. 103. 1: "Bless the Lord, O my soul: and all that is within me, bless his holy name."

Catechism Class: Same as above, and 50. 15: "Call upon me in the day of trouble: I will deliver thee, and thou shalt glorify me."

Explanation Class: Same as above, and Matt. 10. 32: Jesus says: "Whosoever shall confess me before men, him will I also confess before my Father which is in heaven."

SUGGESTIONS.

Calling upon God's name in every time of need.
(Jacob, B. H. 17; The publican, B. H. 71.)

A Swedish trumpeter in the Thirty Years' War had taken to heart Ps. 50. 15, as appears from the following incident: In a skirmish with the Imperialists the Swedish standard-bearer was mortally wounded, and the enemy was on the point of capturing the banner, when the brave trumpeter charging into their midst plucked it out of the hands of his dying comrade and galloped off with it. Angrily pursued by the enemy's horsemen he rides up a hill, only to find the way to escape cut off. The hill ends in a steep precipice at the base of which roars a turbulent river. The enemies, knowing this, feel sure of their prey and approach him with taunting cries of triumph. But with the fervent exclamation, "Help me, O my God!" the trumpeter spurs his horse on to the fearful leap over the edge into the stream, and, to the dismay of his enemies, reaches the opposite shore unharmed. Then wheeling around, he swings with the one hand the banner, with the other he puts the trumpet to his mouth, and across the stream sound the clear notes of the hymn, "A mighty fortress is our God."

— When at Bannockburn thirty thousand Scots were to do battle for their liberty against an English army numbering a hundred thousand, the whole Scotch army knelt on the battlefield calling upon the name of God for aid against

the strength of their enemies. When the English king observed the Scots on their knees, he exclaimed joyously, "They crave mercy!" "It is of God, and not of you," replied one of his knights; "for on that field they will be victorious or die." They were victorious.

Prayer.

(Abraham, B. H. 11; Eliezer, B. H. 13, etc.)

Words without thoughts never to heaven go.
— There is no trouble on earth in which prayer does not give great help, and in the greatest of troubles nothing can help but prayer.

— When King Gustavus Adolphus of Sweden landed on the shores of Germany in order to defend the Lutheran religion, he fell on his knees, thanking God for the preservation of his army, and asking him to give him success in his righteous undertaking. Noticing that his officers during the prayer had been moved to tears, he said to them, "Do not weep, my friends, but pray! Many prayers mean many victories."

— He that seeks his friend, only when he needs him, will at last not find him.

— The pious Dr. Schurf once asked some friends, why they never had morning and evening prayers, and never said grace before meat. When they tried to excuse their not observing this fine custom by saying, "One can pray also in one's thoughts," he said: "That is not according to the command of Christ. For he said, 'When ye pray, say!'"

Praise and thanksgiving.

(Eliezer, B. H. 13; Job, B. H. 48; Apostles, B. H. 100.)

We give to man by giving; we give to God by taking and thanking.

— If there were more praise for gifts received, there would be more gifts received for which to offer praise.

— An ungrateful man is earth's heaviest burden.

— Mention the ungrateful, and you have mentioned all vices.

— At Uganda, in darkest Africa, three young lads who had learnt to believe in Jesus were, after fearful tortures, put to death on account of their faith. Their arms were cut off; they were bound alive to a scaffolding; a fire was kindled beneath, and they were slowly roasted to death. But while the heathen crowd was mocking their horrible agonies, they praised Jesus in the flames, and until their tongues were dried and shriveled in the heat, they continued to sing the song: "Daily, daily sing to Jesus; Sing, my soul, his praises due."

— The motto of that Christian hero and famous preacher, Chrysostom, was, "God be praised for all!" And when his church had been taken from him, when he was driven out of his country into misery, starvation, and disease, his last words were yet the same, "God be praised for all!"

Goden aqoq

Gullis haab.

(Fortsættelse.)

Derpaa gik doktoren med bibelen i sin haand op paa katederet og sagde dem i nogle kjerlige ord, at han havde et budskab at bringe dem, et budskab, som var kommet lige fra den gode Gud, som havde skabt dem. For at faa nogenlunde kundskab om, hvor meget de vidste om saadanne ting, rettede han endel spørgsmaal til dem, og deres svar aabenbarede for ham en saa dyb bankundighed, at han blev rent forkrækket, skjønt han havde været forberedt paa stort mørke. De var i bogstavelig forstand hedsninger. Nogle af dem havde kanske en dunkel forestilling om, at der fandtes en Gud, men dette var ogsaa alt. Om Frelseren vidste de fleste intet. Og hvorledes kunde det ogsaa være anderledes? Mange af dem havde ikke en anelse om bibelen og dens sandheder og havde aldrig i sit liv sat sin fod i en kirke.

„O herre, hjælp mig!“ var det raab, som steg op fra doktorens hjerte, „hjælp mig at føre evangeliets lys til disse mørke hjerter.“

Derpaa begyndte han med selve begyndelsen. Med saa, men velvalgte høitidelige ord fortalte han dem om skabelsen, og hvorledes skaberen havde glædet sig ved synet af sit herlige værk. Derpaa begyndte han at fortælle om paradiset; i glødende farver skildrede han Guds kjærlighed og godhed mod den mand og den kvinde, som han havde skabt. Han beskrev, saa godt han kunde, vore første forældres skønne hjem, og hvorledes Gud havde skjænket dem en oberflod af alt, som kunde gjøre dem lykkelige.

Med spændt opmærksomhed lyttede gutterne til hvert eneste ord. Aldrig havde de hørt nogen fortælle noget saa skjønt som dette, og altsammen var nyt for dem.

Med bebøget stemme fortsatte derpaa doktoren at fortælle om den onde aand, som hadede Gud og var hans bitreste fiende, og for hvem Gud havde beredt et sted, som de sikkert havde hørt nævne — helvede. Han fortalte fremdeles om, hvorledes denne onde aand ogsaa hadede menneskene, fordi Gud elskede dem i saa høit grad, og hvorledes han loffede kvinden til at være uldig mod Gud.

Men han sluttede ikke, før han ogsaa havde fortalt om ham, som kunde frelse den

falodne menneskehed, om Jesus Kristus, som forlod sin herlige himmel og kom ned til jorden for at gjøre syndere salige. „Næste gang“, sagde han, „skal jeg, om Gud vil, fortælle eder mere om denne forunderlige historie; I skal da faa høre om, hvorledes den velsignede Frelser led og døde, men alligevel tilsidst seirede over djævel, synd og død. Men før vi slutter, skal vi sammen læse et ord af Guds bog, af bibelen. Gjentag det nu efter mig: Saa har Gud elsket verden, at han har sendt sin søn, den enbaarne, forat hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.“

Bibelstedet var snart læst, og efter en kort, alvorlig bøn stiftes gutterne med mere tankefulde og alvorlige ansigter end kanske nogen gang tidligere i hele sit liv.

En liden bleg og mager gut, hvis udseende vidnede om sult og savn, blev tilbage, da de andre gutter gik; han blev staaende ved døren, ligesom om det var noget, han vilde sige, men ikke rigtig vidste, hvorledes han skulde begynde.

„Nu min gut, hvad er det, du vil?“ spurgte doktoren.

„Undskyld“, sagde han tilslut endel frygtomt og flyttede sig nærmere og nærmere hen til doktoren, som holdt paa at stænge døren. „Kan med h v e r d e n' ogsaa menes min mor?“

Doktoren forstod straks, at gutten tænkte paa det bibelsted, de netop havde lært. Han løftede op det lille blege ansigt, som saa ud, som om det aldrig havde kjendt noget til barndommens glæder. „Ja, min gut“, sagde han, „naar Gud siger, h v e r d e n', saa vil han ogsaa gjerne, at din mor skal være med.“

„Hun holder nemlig paa at dø, ser De, og jeg tænkte, at jeg skulde fortælle hende, hvad jeg har faaet høre af Dem idag. Jeg hørte hende jamre sig inat; hun brugte netop dette ord, at hun maatte fortabes; men hun slipper det altsaa, hvis hun faar tro, hvad der staar i det bibelsted, som De lærte os.“ Og gutten saa ibrig op i doktorens ansigt, mens han sagde dette. „Ja min kjære gut, sig frem dette bibelsted for din mor og sig hende, at med h v e r d e n' menes ogsaa hende, hvis hun vil tro paa Jesus.“

Og med et suk ved tanken paa al den bankundighed, som herskede rundt om ham, vendte doktoren sig for at gaa. Men han havde ikke gaaet mange skridt, før han stan-

fede og raabte paa gutten. Han var vistnok temmelig træt, men han kunde ikke lade denne stakkars kvinde dø uden at forsøge paa at redde hendes sjæl. Imorgen kunde det være forsent.

„Tag mig med hjem til din mor“, sagde han. Gutten gjorde det med glæde, og snart fik en stakkars døende skabning smage sødmen af livets vand.

7. Han døde for mig.

Det var en varm, lummer dag. Gulli laa som febdanlig svag og udmattet paa sin seng. Vinduet stod aabent, men den luft, som strømmede ind, var uren og opblandet med de usunde dunster fra den skidne gade nedenfor. Den lille var ogsaa nu alene; thi Robert var gaaet hen paa doktorens skole; det var nemlig den fredagsaften, som vi har skildret i det foregaaende kapitel.

Det havde været en tung dag for Gulli, kanste den tungeste, hun hidtil havde oplevet; thi doktor Donalds besøg dagen i forveien havde aldeles udslettet den straal af haab, som forud havde brændt saa klart i hendes sjæl, og nu var det, som hun selv sagde, bare, bare mørke.

Hun havde ikke nævnt for Robert, at doktoren havde sagt, at hun maatte dø; hun havde beholdt denne sjælebyrde for sig selv.

„Stakkars Kobbil! Jeg vil ikke endnu omtale det for ham“, sagde hun til sig selv. „Det vilde gjøre ham saa bedrøvet. Han kommer tidsnok til at saa vide det, stakkars gut.“ Men at hun saaledes gjemte sorgen i sit eget hjerte, gjorde den blot saa meget tungere. Det var en lettelse for hende, at Robert var gaaet ud, saa hun kunde give sine taarer frit løb. Saaledes græd hun i stilhed, indtil hun var aldeles udmattet, siden laa hun en stund aldeles stille med lukkede øine.

Hvor længe hun havde sovet, kunde hun ikke selv sige; men da hun atter aabnede øinene, mærkede hun til sin forbauselse, at hun ikke var alene. Ved hendes side sad en velklædt, vakker ung pige; hun var næsten et barn, og med sine venlige graa øine betragtede hun Gulli med den inderligste deltagelse. Hun var hvidklædt, og i sin haand holdt hun en buket store, hvide liljer. Gulli lukkede atter øinene.

„Det er vist bare en deilig drøm“, sagde

hun med et suk, „naar jeg vaagner, er den nok forvunden.“

En saa klar, klingende latter fulgte paa disse ord, at Gulli forundret saa op.

„Nei, Gulli, du drømmer! nok ikke. Jeg har virkelig kjød og blod, det kan jeg forsikre dig om. Jeg har siddet her taus som en liden rotte for ikke at vække dig; men jeg tror ikke, at jeg kunde have siddet stille meget længere.“

„Gulli gned sig i øinene, som om hun endnu havde vanskelig for at tro paa virkeligheden af det syn, hun saa.

„Hvorfra er du kommet?“ spurgte hun tilslut.

„Jeg er doktor Donalds lille søster Katie. Da han skulde gaa til sin gutteskole i aften, bad jeg ham tage mig med sig hid, saa jeg kunde saa hilse paa dig. Jeg skal nu være her, indtil skolen slutter; da kommer han og henter mig. Er ikke det hyggeligt, synes du?“

„Jo saa hyggeligt!“ svarte Gulli. „Jeg synes, det er saa morsomt at se paa Dem. De er saa vakker og bringer mig bare til at tænke paa blomster.“

„Se bare!“ Katie reiste sig og løftede op en kurv med blomster, hun havde haft med. „Min bror sagde igaar, at du er saa glad i blomster; derfor har jeg taget med disse hvide liljer til dig.“

„Nei, saa vakre de er!“ Den lilles trætte øine straalte ved synet af blomsterne, men blot for et øieblik, hun vendte snart atter ansigtet til den anden side, og taarverne begyndte at trille.

„Stakkars Gulli!“ sagde Katie medlidende. „Du er nok snart aldeles udmattet og modløs; men det er ikke rart, naar du skal ligge saa alene i dette kvalme værelse. Jeg skal forsøge at gjøre det lidt hyggeligere for dig.“ Og saa tog hun op af sin kurv et fad med modne nydelige jordbær og en flaske med eau-de-cologne.

„Lad mig nu bade dit hoved og dine hænder med dette; det er saa opfriskende“, sagde hun. „Min bror badede mit hoved dermed en dag, som jeg havde hovedpine, og jeg blev aldeles frisk.“

(Fortætttes.)

Fy for en stakkar!

Han sutred, da han skulde ud.

*

Han græd, da han faldt paa glatisen.

*

Han skreg, da de kastede lidt løs sne i natten paa ham.

*

Han hylte, da han fik en snebold i ansigtet.

Dg det en norsk gut! Fy skam dig!

Et møde med en sindssyg.

Den engelske kansler Sir Thomas Morus spadserede en dag alene paa en terrasse i London ikke langt fra en sindssygeanstalt; en af detses uhyggelige beboere var netop

sluppet ud og nærmede sig det sted, hvor Morus stod. Den sindssyge traadte hen til ham og sagde i sin galtskab:

„Kast dig ned i dybet, saa jeg kan have den fornøielse at se dig komme ned i en fart.“

Den kvikke aandrige forfatter, som ikke egentlig udmerkede sig ved legemlig styrke, traadte et skridt tilbage og sagde med beundringsværdig aandsnærværelse:

„Min ven, det vil hverken være morsomt eller rart at se et menneske falde derned; men hvis du vil, skal jeg vise dig noget bedre. Jeg skal gaa derned og uden nogens hjælp med engang springe gennem luften herop. Det er noget, som du vil blive forbauset ved at se.“

Den sindssyge syntes godt om forslaget og blev staaende paa kanten af terrassen og ventede paa, at Morus skulde hoppe op gennem luften til ham. Men kansleren gjorde selvfølgerlig intet forsøg i saa henseende, men sørgede for, at den sindssyge atter blev grebet og ført ind paa anstalten.

Billedgaaede.

A

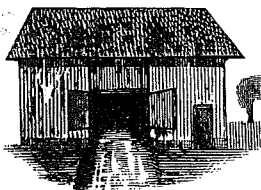

gh gh gh
gh gh gh
gh gh gh

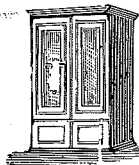
E

tv

S N

ere

S

